

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **Dipl. Ing. K.-E. C.**, zast. JUDr. Petrem Haluzou, advokátem se sídlem Poříčská 2082/41, Praha 9, proti žalovanému: **Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, zast. Mgr. Davidem Kroftou, advokátem se sídlem Újezd 450/40, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Karlovarský kraj**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, **II) Vojenské lesy a statky ČR, s. p.**, se sídlem Pod Juliskou 1621/5, Praha 6, **III) Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**, se sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, Praha 2, **IV) Státní statek Jeneč**, státní podnik v likvidaci, se sídlem Třanovského 622/11, Praha 6, zast. Mgr. Pavlem Mollerem, advokátem se sídlem Haštalská 760/27, Praha 1, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 6. 2015, sp. zn. SPU 356608/2015, sp. zn. SPU 365605/2015, sp. zn. SPU 356611/2015 a sp. zn. SPU 356619/2015, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 27. 4. 2018, čj. 30 A 114/2015-216,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku ve výši 4 114 Kč **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Petra Haluzy, advokáta.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Krajský pozemkový úřad pro Karlovarský kraj (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydal dne 27. 3. 2015 rozhodnutí a další tři rozhodnutí dne 1. 4. 2015, kterými z moci úřední podle § 100 odst. 3 správního řádu obnovil řízení, v nichž byla vydána rozhodnutí, jimiž bylo rozhodnuto podle § 9 odst. 4 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“), tak, že žalobce je vlastníkem části majetku v k. ú. V. (majetek je v jednotlivých původních rozhodnutích blíže specifikován).

[2] Proti těmto rozhodnutím správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání. Žalovaný čtyřmi rozhodnutími ze dne 19. 6. 2015, která jsou specifikována v záhlaví tohoto rozsudku, tato odvolání zamítl a potvrdil jednotlivá rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[3] Proti těmto rozhodnutím žalovaného podal žalobce žaloby ke krajskému soudu. Krajský soud spojil tyto žaloby ke společnému řízení. V záhlaví označeným rozsudkem krajský soud všechna rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 6. 2015 a také všechna rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Krajský soud uvedl, že přezkum rozhodnutí o povolení obnovy řízení podle § 65 a násl. s. ř. s. je možný, pokud samotná skutečnost nařízení či povolení obnovy řízení zamezí oprávněné osobě ve výkonu určitého práva nebo jí stanoví novou hmotněprávní povinnost. Tyto podmínky byly podle krajského soudu v projednávané věci splněny, neboť na základě jednotlivých rozhodnutí o obnovení řízení byla vydána předběžná opatření, v důsledku nichž byl žalobce omezen ve výkonu vlastnického práva k určitým nemovitým věcem.

[5] Krajský soud dále připomněl, že důvodem obnovy řízení mohou být podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení. Nelze tedy dovozovat splnění podmínek pro obnovu řízení na základě toho, že bývalé pracovníci Magistrátu hl. m. Prahy bylo dne 30. 6. 2014 sděleno obvinění týkající se maření úkolů veřejného činitele v souvislosti s rozhodnutím o státním občanství J. C.. Nejedná se totiž o skutečnost, která existovala v době původního řízení.

[6] Krajský soud nepovažoval za novou skutečnost, která existovala v době původního řízení, údajnou trestnou činnost bývalé pracovnice Magistrátu hl. m. Prahy. Takovou skutečností by byl pouze pravomocný rozsudek o spáchání trestného činu v určitém období.

[7] Obnova řízení nemůže být založena ani na zpochybnění rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 6. 1. 1999, kterým bylo rozhodnuto o státním občanství J. C.. Žalovaný vyslovil pochybnosti o výrokové části tohoto rozhodnutí, neboť je v něm uveden neexistující stát Československá republika (v rozhodné době se jednalo o Československou socialistickou republiku) a rozhodnutí neobsahuje datum úmrtí J. C.. Krajský soud uvedl, že toto rozhodnutí nepředstavuje dříve neznámou skutečnost, správní orgány v původních řízeních o tomto rozhodnutí věděly, resp. mohly vědět.

[8] Krajský soud dodal, že žalovaný ve výroku a uvozující části rozhodnutí ze dne 19. 6. 2015, sp. zn. SPU 356608/2015, uvedl, že odvolání žalobce směřovalo proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16. 4. 2012, čj. 68571/2015/129/Lou. Odvolání ovšem směřovalo proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 27. 3. 2015, čj. SPU 140607/2015/129/Lou. Ačkoli z dalšího textu rozhodnutí žalovaného je zřejmé,

pokračování

že se týká odvolání proto rozhodnutí o obnově řízení, nelze takové fatální pochybení týkající se výroku rozhodnutí překlenout výkladem či chybou v psaní. Rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost.

II. Kasační stížnost a vyjádření ke kasační stížnosti

[9] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Namítl, že krajský soud nesprávně posoudil, že rozhodnutími správních orgánů byla zkrácena práva žalobce. Krajský soud nepopsal, do jakých konkrétních práv žalobce bylo zasaženo. Podle stěžovatelova názoru rozhodnutími správních orgánů nebyl žalobce zkrácen ve svém vlastnickém právu. Obnova řízení se dotkla rozhodnutí o vlastnickém právu, které ovšem již bylo vykonáno tím, že na základě něho byl proveden zápis do katastru nemovitostí (§ 100 odst. 6 správního řádu). Podle stěžovatele je nesprávné propojení rozhodnutí správních orgánů v projednávané věci s později vydanými předběžnými opatřeními. Rozhodnutí o předběžném opatření je vyloučeno ze soudního přezkumu. Pouze rozhodnutí o předběžném opatření omezují žalobce na jeho právech, a to nikoli ve spojení s rozhodnutími správních orgánů o obnově řízení.

[10] K právnímu posouzení věci stěžovatel uvedl, že dříve neznámé skutečnosti, které existovaly v době původního řízení a nebylo je možné v původním řízení uplatnit, představuje zjištěné protiprávní jednání úředních osob, které osvědčily státní občanství žalobcovy matky. Ohledně protiprávního jednání úředních osob je možné vycházet ze sdělení obvinění, z podané obžaloby apod. Samotná největší pravděpodobnost trestné činnosti je pak k obnově řízení dostačující. Při obnově řízení není nutné mít jistotu, že dříve neznámé skutečnosti budou mít za následek jiné rozhodnutí správního orgánu, postačí, pokud mohou odůvodňovat jiné řešení otázky.

[11] Podle stěžovatele nesprávné uvedení státu občanství paní J. C. v rozhodnutí o jejím státním občanství může být bezpochyby novou skutečností. Tato chyba se z rozhodnutí nepodává. Pokud je později daná chyba zjištěna, jedná se o dříve neznámou skutečnost, která existovala v době původního rozhodnutí, nebylo ji možné v původním řízení uplatnit a současně odůvodňuje jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

[12] S ohledem na uvedené stěžovatel navrhuje, aby NSS napadený rozsudek zrušil a odmítl žaloby podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. z důvodu podle § 68 písm. e) s. ř. s. Pokud NSS žaloby neodmítne, navrhl, aby současně se zrušením napadeného rozsudku vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[13] Žalobce uvedl, že rozhodnutí o předběžném opatření je závislé na rozhodnutí o obnově řízení. V důsledku toho byl žalobce omezen ve vlastnickém právu, nadto bylo zastaveno jakékoli další vydávání nemovitých věcí v rámci restitučního nároku žalobce.

[14] Žalobce dále konstatoval, že nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení, neboť žádné skutečnosti, které existovaly v původním řízení a nebylo možné je uplatnit, nebyly prokázány. Protiprávní jednání úředních osob samo o sobě není způsobilé změnit rozhodnutí o státním občanství. Rozhodnutí o státním občanství je nadto statusové rozhodnutí, proti kterému není možné podat opravný prostředek. Žalobce rovněž

upozornil na to, že žádné protiprávní jednání úředních osob nebylo prokázáno a ani případně největší pravděpodobnost trestné činnosti nemůže postačovat k obnově řízení. Připomněl také, že v obnoveném řízení správním orgánům nepřísluší posuzovat státní občanství J. C..

[15] Podle žalobce neuvedení data úmrtí v rozhodnutí o státním občanství ve věci paní C. nezpůsobuje neplatnost takového rozhodnutí. K námitkám stěžovatele vztahujícím se k rozhodnutí o státním občanství žalobce uvedl, že neodůvodňují jiné řešení otázky, jež byla posuzována v obnoveném řízení.

[16] K nesprávnému označení rozhodnutí ve výroku rozhodnutí žalovaného žalobce podotkl, že se jednalo o pochybení stěžovatele.

[17] Žalobce navrhl, aby NSS kasační stížnost zamítl.

[18] OZNŘ IV) se ztotožnila s kasační stížností a dodala, že státní občanství J. C. je stěžejní skutečností, která má vliv na rozhodnutí žalované, a pokud o této skutečnosti existuje tolik pochybností a současně podezření z protiprávního jednání, je namístě, aby původní řízení vedené před správními orgány bylo obnoveno.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Stěžovatel namítl, že žaloba nebyla přípustná. Rozhodnutí o nařízení obnovy řízení z moci úřední nebyla podle něj rozhodnutími ve smyslu § 65 s. ř. s., neboť nezasáhla do žádného subjektivního práva žalobce.

[21] K otázce, kdy rozhodnutí o nařízení obnovy řízení z moci úřední zasahuje do subjektivních práv účastníka, se vyjádřil rozšířený senát v usnesení ze dne 26. 6. 2007, čj. 5 As 13/2006-46, č. 1427/2008 Sb. NSS. Rozšířený senát uvedl, že při posuzování otázky, zda rozhodnutí, jímž se obnova řízení nařizuje, je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1, je třeba zkoumat, zda tu jsou nějaká práva, do nichž takové rozhodnutí zasahuje či zasáhnout může. V citované věci rozšířený senát dospěl k závěru, že o takový případ se bude jednat např. tehdy, pokud je s nařízením obnovy řízení spojen odkladný účinek (srov. § 100 odst. 6 správního řádu). Rozšířený senát vykonatelnost rozhodnutí nespojuje pouze s exekucí proveditelností, ale vykonatelnost spojuje také se situací, kdy právo, které je dosud pod sankcí veřejné moci vykonáváno, vykonávat nadále nelze. Následně dovodil, že byla-li nařízena (povolena) obnova řízení, ve kterém bylo původně vydáno oprávnující rozhodnutí (např. souhlas, schválení, povolení, koncese), dochází k zásahu do práva oprávněného subjektu. Takový zásah spočívá v tom, že oprávněný subjekt od právní moci nařízení (povolení) obnovy nemůže své právo vykonávat. Tento subjekt bude aktivně legitimován k podání žaloby podle § 65 s. ř. s. Uvedené závěry se ovšem podle rozšířeného senátu neuplatní, pokud při nařízení (povolení) obnovy řízení nepřichází odkladný účinek pojmově vůbec v úvahu. Bude se jednat o případy, kdy se rozhodnutí vydané v řízení, jež má být předmětem obnovy, vůbec nevykonává (ani exekučně, ani vlastní činností účastníka řízení). Do této kategorie rozšířený senát výslovně zařadil rozhodnutí, jímž se

pokračování

odnímá dříve udělené oprávnění, a také tzv. „negativní“ rozhodnutí, jímž se zamítá určitá žádost účastníka řízení. Právní účinky takových rozhodnutí nastaly již jejich právní mocí, žádný další úkon k nástupu právních účinků není třeba a nařízením či povolením obnovy se na tomto právním stavu nic nezmění.

[22] Závěry rozšířeného senátu upřesnil NSS v rozsudku ze dne 26. 2. 2010, čj. 5 As 12/2009-153, č. 2052/2010 Sb. NSS. V tomto rozsudku NSS uvedl, že ačkoli rozhodnutí o umístění stavby není rozhodnutím, na základě kterého by bylo možné stavbu realizovat, obnova řízení týkající se umístění stavby zasahuje do subjektivních práv osoby, neboť odklad právních účinků pravomocného rozhodnutí o umístění stavby ve smyslu § 100 odst. 6 správního řádu znamená, že osoba nemůže právo z rozhodnutí o umístění stavby vykonávat, protože nemůže úspěšně žádat o stavební povolení.

[23] NSS k tomu v projednávané věci uvádí, že stěžovatel si nesprávně vyložil výše citované závěry rozšířeného senátu. Rozšířený senát v daném usnesení nespojil zásah do práv oprávněného subjektu pouze s případy, kdy je dán odkladný účinek rozhodnutí ze zákona a jedná se o rozhodnutí, u něhož pojmově lze hovořit o odkladném účinku. Tím vymezil pouze jeden z případů, kdy může být zasazeno do práv oprávněného subjektu. Obecně je ale nutné zkoumat v každém jednotlivém případě, zda bylo rozhodnutím o nařízení obnovy řízení zasazeno do práv určitého subjektu a přichází tak v úvahu možnost podání žaloby podle § 65 s. ř. s. NSS následně v rozsudku ze dne 26. 2. 2010, čj. 5 As 12/2009-153, č. 2052/2010 Sb. NSS, opravdu upřesnil, že na odklad účinků rozhodnutí nelze nahlížet pouze izolovaně, ale také v kontextu dalších souvisejících práv a řízení, do kterých může zasáhnout (viz předchozí odstavec).

[24] Původními rozhodnutími bylo podle § 9 odst. 4 zákona o půdě rozhodnuto, že žalobce je vlastníkem určitých nemovitých věcí v k. ú. V., a dále v nich bylo uvedeno, že po nabytí právní moci rozhodnutí provede katastrální úřad záznam do katastru nemovitostí a zapíše určené nemovité věci na list vlastnictví žalobce. V projednávané věci bylo proto nařízením obnovy řízení zpochybněno vlastnické právo žalobce k určitým nemovitým věcem. Toto zpochybnění by bylo možné už samo o sobě považovat za zásah do práv žalobce, neboť jeho postavení jako vlastníka nemovitých věcí se stalo nejistým. K tomu je nutné dále konstatovat, že důsledkem zpochybnění žalobcova vlastnického práva bylo následné vydání předběžných opatření podle § 61 správního řádu, kterými bylo žalobci zakázáno disponovat s vymezenými nemovitými věcmi. Vydaná předběžná opatření nelze posuzovat izolovaně, ale právě s ohledem na to, že byla vydána v reakci na nařízenou obnovu řízení (v tomto ohledu tedy stěžovatelova argumentace neobstojí). Uvedeným postupem bylo tedy nepochybně zasazeno do práv žalobce, což založilo jeho aktivní legitimaci k podání žaloby podle § 65 s. ř. s. Žaloba byla tedy přípustná. K tomu NSS odkazuje např. na rozsudek NSS ze dne 30. 3. 2016, čj. 2 As 211/2015-69, týkající se přezkumu rozhodnutí o nařízení obnovy řízení v restituční věci, v níž bylo také určeno vlastnické právo podle § 9 odst. 4 zákona o půdě.

[25] NSS dále posoudil splnění podmínek pro nařízení obnovy řízení.

[26] Původními rozhodnutími z roku 2012 bylo určeno, že žalobce je vlastníkem určitých nemovitých věcí. Žalobce uplatnil na tyto nemovité věci restituční nárok, neboť

nemovité věci byly převzaty státem před rokem 1948 podle dekretu prezidenta republiky č. 12/1945. Uplatněný nárok byl posouzen podle zákona č. 243/1992 Sb., kterým se upravují některé otázky související se zákonem o půdě. Stěžejní pro danou věc bylo mj. posouzení, zda původní vlastnice nemovitých věcí J. C. byla v době své smrti československou občankou. Správní orgány při posouzení této otázky vycházely z rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 6. 1. 1999, v němž je deklarováno podle dekretu prezidenta republiky č. 33/1945 Sb., že J. C. byla v době své smrti občankou Československé republiky. Toto rozhodnutí je podepsáno vedoucí odboru PhDr. I. O.. Vzhledem k tomu, že z tohoto rozhodnutí není zřejmé, zda se J. C. během druhé světové války neprovinila proti československému státu (§ 2 odst. 1 zákona č. 243/1992 Sb.), provedly správní orgány šetření, zda J. C. byla po roce 1945 postižena pro některý z trestných činů proti republice podle retribučního dekretu prezidenta republiky č. 16/1945. Tato skutečnost prokázána nebyla. Správní orgány proto uzavřely, že J. C. naplňovala předpoklady oprávněné osoby podle § 2 odst. 1 zákona č. 243/1992 Sb.

[27] Podle § 100 odst. 3 správního řádu může správní orgán, který ve věci rozhodl v posledním stupni, rozhodnout o obnově řízení z moci úřední ve tříleté lhůtě od právní moci rozhodnutí, jestliže je dán některý z důvodů uvedených v odstavci 1 a jestliže je na novém řízení veřejný zájem; do konce uvedené lhůty musí být rozhodnutí o obnově řízení vydáno.

[28] Podle § 100 odst. 1 správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

[29] V posuzované věci stěžovatel dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro nařízení obnovy řízení z důvodu podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Za nové skutečnosti a důkazy považoval zejména usnesení Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality Policie ČR ze dne 30. 6. 2014, kterým bylo sděleno obvinění PhDr. I. O.. Z tohoto usnesení je podle stěžovatele zřejmá skutečnost, že s největší pravděpodobností spáchala tato osoba v době mezi 8. 10. 1998 a 6. 1. 1999 trestný čin maření úkolů veřejného činitele z nedbalosti. Tuto skutečnost dával stěžovatel do souvislosti s rozhodnutím o státním občanství J. C., které bylo podkladem pro rozhodnutí o vlastnictví žalobce v původních rozhodnutích. Podle rozhodnutí ze dne 6. 1. 1999 byla J. C. v době své smrti státní občankou Československé republiky. Nadto stěžovatel konstatoval, že J. C. v době své smrti (14. 10. 1965) nemohla být státní občankou Československé republiky, neboť stát s tímto názvem v té době neexistoval. V tomto rozhodnutí není uvedeno ani datum úmrtí J. C.. V novém rozhodnutí se bude nutně podle stěžovatele zabývat tím, zda J. C. v době své smrti byla státní občankou ČSSR. To je pro věc zásadní, neboť náprava majetkových křivd, o něž se v projednávané věci jedná, se týká pouze osob s příslušným státním občanstvím.

pokračování

[30] Stěžovatel založil nařízení obnovy řízení zejména na skutečnosti, že se pracovnice Magistrátu hl. m. Prahy měla dopustit protiprávního jednání v souvislosti s vydáním rozhodnutí o státním občanství J.C.. Pokud by správním orgánům tato skutečnost byla dříve známá, mohly více kriticky přistoupit ke splnění podmínek restitučního nároku ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 243/1992 Sb. NSS k tomu uvádí, že krajský soud správně uvedl, že pouhé sdělení obvinění PhDr. I. Od. nemůže vypovídat o tom, že se tato pracovnice dopustila při výkonu své funkce trestného činu. Na jednání této pracovnice nelze *a priori* nahlížet jako na protiprávní a vyvozovat z toho právní důsledky pro projednávanou věc. Takový přístup by odporoval jednomu ze základních ústavních principů, a to presumpci neviny (čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 6 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod). K uvedenému srov. také rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2004, čj. 3 As 16/2004-73, č. 458/2005 Sb. NSS, podle kterého podmínkou pro povolení obnovy řízení je existence pravomocného rozhodnutí o spáchání trestného činu, jímž bylo dosaženo vydání rozhodnutí, ohledně něhož je obnova řízení navrhována. Pouhé podezření ze spáchání trestného činu, popř. skutečnost, že určitá osoba byla obžalována pro spáchání trestného činu, důvodem pro obnovu řízení podle tohoto ustanovení není. V tomto ohledu NSS souhlasí se závěry krajského soudu.

[31] K výše uvedenému NSS dále dodává, že rozhodnutí o státním občanství bylo podkladovým rozhodnutím pro rozhodnutí o vlastnictví žalobce k vymezeným nemovitým věcem. Podle § 73 odst. 2 správního řádu pravomocné rozhodnutí je závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány. Pravomocné rozhodnutí o osobním stavu je závazné pro každého. Rozhodnutí o státním občanství je bezpochyby rozhodnutím o osobním stavu. Jedná se o tzv. předběžnou otázku, kterou správní orgány v projednávané věci nebyly oprávněny řešit. K tomu NSS dále dodává, že na akty orgánů veřejné moci je nutné nahlížet jako na zákonné a věcně správné (presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci) do té doby, dokud nejsou zákonem předvídaným způsobem prohlášeny za nezákonné a jsou zrušeny (viz např. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44). V obnoveném řízení by tedy s ohledem na uvedené nebylo možné posoudit samostatně otázku státního občanství J. C., jak v rozhodnutí o nařízení obnovy řízení předpokládal správní orgán I. stupně. Pokud by bylo toto podkladové rozhodnutí zrušeno na základě zákonem předvídaného postupu, byl by zde důvod pro nařízení obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu za předpokladu, že by tato skutečnost odůvodňovala jiné řešení otázky, která byla předmětem rozhodování.

[32] K námitce, že v rozhodnutí o státním občanství není uvedeno datum smrti J. C. a je v něm nesprávně označen stát, jehož byla J. C. občankou, NSS konstatuje, že předpokladem pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu je, aby skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení, nemohly být v původním řízení uplatněny. O takový případ se v tomto ohledu v projednávané věci nejedná. Správní orgány měly rozhodnutí o státním občanství k dispozici a tyto nedostatky rozhodnutí jim mohly být zřejmé a případně mohly posoudit, zda tyto nesrovnalosti jsou schopny ovlivnit jejich rozhodnutí. Pokud tak z jakéhokoli důvodu neučinily, jedná se o jejich pochybení, které není možné napravit cestou obnovy řízení. Argumentace stěžovatele v tomto směru proto neobstojí.

[33] NSS shrnuje, že předpoklady pro obnovu řízení nebyly splněny. Samotná skutečnost, že u úřednice, která se podílela na vydání rozhodnutí o státním občanství J. C., je vysoká pravděpodobnost, že se v souvislosti s vydáním rozhodnutí dopustila trestného činu, obnovu řízení neodůvodňuje, neboť se nejedná o skutečnost, která by odůvodnila jiné řešení otázky, a to z důvodů shora uvedených. K tomu se dále přidružuje další skutečnost, že rozhodnutí o státním občanství bylo pro původní rozhodnutí podkladovým rozhodnutím a tuto otázku v obnoveném řízení nemůže správní orgán sám posoudit. Z rozhodnutí o státním občanství je nutné vycházet, správní orgán I. stupně nemůže o této předběžné otázce sám rozhodnout a toto rozhodnutí nelze učinit ani předmětem volného hodnocení důkazů. Jak již bylo uvedeno, případné zrušení rozhodnutí o státním občanství představuje důvod pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu.

[34] K závěru o nepřezkoumatelnosti jednoho z rozhodnutí stěžovatele pro nesrozumitelnost stěžovatel uvedl, že krajský soud i žalobce byli schopni z obsahu rozhodnutí identifikovat, o které rozhodnutí správního orgánu I. stupně se v dané věci jedná. Nesprávné označení rozhodnutí ve výroku rozhodnutí je proto zřejmou nesprávností ve smyslu § 70 správního řádu.

[35] NSS k tomu konstatuje, že nepřezkoumatelné je mj. rozhodnutí, ve kterém je rozpor mezi výrokem rozhodnutí a jeho odůvodněním (k otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS). V projednávané věci rozhodnutí stěžovatele ze dne 19. 6. 2015, sp. zn. SPU 356608, je ve výroku a úvodní části rozhodnutí uvedeno jiné rozhodnutí, než proti kterému směřovalo odvolání. Vzhledem k tomu, že se jedná o odlišnost jak v datu rozhodnutí, tak v jeho čísle jednacím, nelze tento rozpor odstranit jako zřejmou nesprávnost v psaní (§ 70 správního řádu, srov. k tomu také např. rozsudek NSS ze dne 20. 6. 2012, čj. 3 Ads 14/2012-72, ve kterém se správní orgán upsal ve výroku rozhodnutí při přepisování roku vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně). Na to nic nezmění ani to, že z kontextu rozhodnutí vyplývá, že se (pravděpodobně) vztahuje k rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 27. 3. 2015, čj. SPU 140607/2015/129/Lou, proti němuž směřovalo odvolání. Nesprávné označení rozhodnutí zakládá proto vadu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí a bylo namístě ho zrušit, jak již učinil krajský soud. V dalším řízení stěžovatel odstraní tyto rozpory. V rámci hodnocení splnění předpokladů pro obnovu vezme v úvahu v tomto rozsudku uvedené závěry.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Ze všech uvedených důvodů dospěl NSS k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

[37] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobce byl ve věci úspěšný, náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení. Mezi náklady

pokračování

řízení (§ 57 odst. 1 s. ř. s.) patří odměna zástupce a náhrada jeho hotových výdajů stanovená podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Odměna zástupce v řízení před NSS činí 3 100 Kč za jeden úkon právní služby spočívající v sepsání vyjádření ke kasační stížnosti stěžovatele [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], zvýšená o náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za úkon (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu); celkem tedy 3 400 Kč. Zástupce žalobce je plátcem DPH. Výsledná částka proto činí 4 114 Kč. Tuto částku je stěžovatel povinen uhradit žalobci ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho zástupce. NSS žalobci nepřiznal náhradu nákladů řízení za vyjádření k podání OZNŘ IV), neboť žalobce ve vyjádření pouze stručně uvedl to, co již jednou sdělil ve vyjádření ke kasační stížnosti, a toto vyjádření nic nového nepřineslo. To ostatně souvisí s tím, že OZNŘ IV) se ztotožnila s kasační stížností.

[38] Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 13. října 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu